

SLADKÝ ŽIVOT

Catherine Georgeová
Návštěva
ve Florencii

CATHERINE GEORGOVÁ

NÁVŠTĚVA
VE FLORENCII

PŘEKLAD

IRENA GERCZAK

Milá čtenářko,

někdy se to tak semele, že by bylo dobré číst dvě knížky najednou. A to nejlépe opravdu najednou, jako myslím tím současně. Jedním okem jednu, druhým druhou...

Možná si vzpomenete na lednový příběh Navždy svázání od Millie Adamsové. Hlavní hrdinka Jessie tam v pokeru vyhraje šlechtický titul, a nejenom to... ale nebudu prozrazovat; určitě tu knížku ještě někde seženete. A občas přitom Jessie vzpomene na svou sestru Maren, která vyhrála hrad.

No a já zase vzpomínám na to, jak mně psaly a volaly překladatelky – každou knihu totiž překládala jiná – s tím, že jim není jasné, jaký hrad a jaký titul a že by to k lepšímu pochopení děje a kvalitnějšímu překladu potřebovaly vědět. Oba příběhy se totiž odehrávají souběžně. A věřím tomu, že podobně zmatená musela být nejedna z Vás.

Tak teď se to konečně rozčísne. Příběh Maren si totiž můžete přečíst pod názvem Řekl si o ni o Vánocích tento měsíc. Už víte, že Maren vyhrála hrad. A podobně jako v případě Jessie Vám prozradím, že nejenom ten. A protože vím, že Vy víte, jak to v mých knihách chodí, ani Vás nenechám hádat, co dalšího mohla Maren ještě získat!

S láskou

Váš Harlequin

Catherine Georgeová

**NÁVŠTĚVA
VE FLORENCII**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Dante's Unexpected Legacy

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2014

Překlad:
Irena Gerczak

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2014 by Catherine George
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa
2026 (Návštěva ve Florencii: 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2527-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2528-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2529-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Rose seděla ztuhle, všechny nervy napjaté, když se letadlo vzneslo. Po léta odmítala pozvání do Florencie, chabě se bráníc, že nemůže nechat dcerušku samotnou, ani ji vzít s sebou. Tentokrát se však odmítnout nedalo.

„*Prosím, strašně moc tě prosím, přijed!*“ prosila Charlotte úpěnlivě. „*Jenom ty a já v luxusním hotelu na pár dní. Odpočinek ti určitě prospěje, já za všechno zaplatím a pošlu ti letenku, takže tě to nebude stát vůbec nic. Dobře víš, že Bea může klidně zůstat pár dní s babičkou, tak tentokrát, prosím, neodmítej! Vážně tě moc potřebuju, Rose. Přijed! Moc tě prosím!*“ dodala ještě Charlotte. Jelikož byla její nejbližší kamarádka ještě z dětství, Rose se nakonec podvolila.

„No tak dobře. Jestli to tak moc potřebuješ, přijedu. Ale proč do hotelu, a ne k tobě domů?“

„*Chci tě mít jen pro sebe.*“

„Fabiovi se to určitě nebude líbit. Máte přece výročí svatby, ne?“

„*Bude tou dobou pryč na nějaké služební cestě,*“ vysvětlila Charlotte sklíčeně. „*O tom hotelu ještě neví. Ale už jsem ho zamluvila, takže s tím stejně nemůže nic dělat... a nic by s tím taky nedělal.*“

Od okamžiku, kdy Rose neochotně souhlasila, jí Charlotte telefonovala každý den, aby se ujistila, že si to snad nerozmyslela. Její poslední telefonát ji velice překvapil, když jí Charlotte dala instrukce, že si má z nádraží Santa Maria Novella vzít taxi do hotelu. „*Přijedu*

tam za tebou trochu později, na večeri. Už se nemůžu dočkat, Rose!“

Pokud je však v nepořádku něco s Charlottiným manželstvím, Rose nechápala, jak by jí jako svobodná matka mohla pomoci. Jediné, co mohla nabídnout, bylo naslouchající ucho. Přesto však ji zoufalý uplakaný tón Charlottina hlasu natolik vyděsil, že se rozhodla využít matčiny laskavě nabízené pomoci, mnohokrát políbila dcerku na čelo a vydala se na Heathrow, aby Charlotte nabídla rameno, na němž by se mohla vyplakat.

Po přistání na letišti v Pise se Rose soustředila hlavně na to, aby nasedla do vlaku směr Florencie. Jakmile se však vlak dal do pohybu a za oknem se míhaly nádherné toskánské scenérie, s těžkým srdcem si vzpomněla na dvě milované bytosti, které se pravděpodobně již nyní nemohou dočkat, až bude její cesta u konce. Dcerka svou babičku milovala a ráda s ní trávila čas, zatímco byla Rose v práci, před spaním se však maminka vždycky vrátila k ní domů. Rose zatlačila slzu. Představa, jak její milovaná Bea pláče před spaním pro maminku, byla nesnesitelná. V minulosti však byla Charlotte vždy připravená Rose pomoci v těžkých časech, a pokud nyní sama potřebuje podporu a pomoc, není na vybranou a musí se k ní dostat co nejdříve.

Vlak zastavil na nádraží Santa Maria Novella a Rose vzápětí nasedla do taxíku. Taxikář ji rychle a bláznivě vezl klikatými uličkami starodávného města po břehu řeky Arno, kde se provozem prodíralo mnoho skútrů a snad všichni řidiči troubili. Když zastavil před hotelem, Rose byla u vytržení. Charlotte se skutečně snažila udělat pro ni jen to nejlepší. Ke klenutému vchodu, nad nímž okno z benátského skla hrálo tisíci barvami v zapadajícím slunci, byl přes několik kamenných schodů natažen červený koberec. Rose zaplatila řidiči, prošla přes klenutou vstupní halu podél mramorových soch a vykládaných váz s květinami, přistoupila k recepčnímu a řekla mu své jméno.

„*Buonasera*,“ pozdravil úslužně. Ulevilo se jí, jelikož pokračoval v angličtině. „Vítejte ve Florencii, slečno Palmerová. Jen se mi, prosím, podepište zde do evidence hostů. Mám vás informovat, že paní Vilariová objednala pro vás dvě společnou večeři dnes večer v hotelové restauraci.“

Rose se vděčně usmála. „Děkuji vám.“

„*Prego*. Kdybyste cokoli potřebovala, prosím, zavolejte na recepci. Přeji vám příjemný pobyt.“

Hotelový portýr se ujal jejího zavazadla a odnesl je k výtahu, který vypadal jako zdobená zlatá klec. Vyjeli do druhého patra tak volně, že by tam patrně došli pěšky rychleji. Jakmile Rose otevřela dveře svého pokoje, zamířila přímo na balkon, odkud bylo vidět na řeku Arno. Málem se jí zatočila hlava vzrušením, když ve zlatých odlescích slunce kousek směrem po proudu rozpoznala slavný most Ponte Vecchio. „Opravdu, vážně a skutečně jsem nakonec ve Florencii,“ řekla si. Poslala Charlotte textovou zprávu, v níž potvrdila příjezd, a zavolala mamince.

„*Všechno je v pořádku, miláčku, Bea je naprosto šťastná*,“ ujistila ji Grace Palmerová. „*Hraje si s Tomem na zahrádce a za chvíli se bude koupat. Chceš ji k telefonu?*“

„Strašně ráda bych ji slyšela, mami, ale nechci, aby ji to rozlítostnilo. Jestli je v pořádku, nech ji, ať si hraje.“

„*V naprostém pořádku. Víš, že se o ni dobře staráme, tak se uvolni a užij si to trochu.*“

Rose slíbila, že se o to pokusí a že se nazítří znovu ozve. Vzala si z minibaru tonik, usadila se do jednoho křesla na terase a plnými doušky vdechovala vůně a naslouchala zvukům Florencie. Poprvé v životě neměla v tuto denní dobu nic na práci, ale tak moc se jí stýskalo po dcerušce, že si to nedokázala užít. *Nech toho*, přikazovala si podrážděně. Ale co se pro všechno na světě děje s Charlotte a Fabiem? Mohl by jí být Fabio nevěrný? Rose znovu zkontrolovala svůj tichý telefon, věnovala dlouhý pohled jiskřícímu proudu řeky a odešla si

napustit vanu, v níž pro jednou zůstane tak dlouho, jak jen si bude přát.

S blížícím se večerem byla Rose stále nervóznější, protože od Charlotte dosud nedostala žádnou zprávu. Aby se nějak zaměstnala, oblékala se na večeri pečlivěji než kdy jindy a dokonce si spletla čerstvě umyté vlasy do zajímavého drdolu. Podívala se na svůj odraz v zrcadle a přikývla na souhlas. Nevypadá špatně. V prastarých černých šatech jí to slušelo. Všechny Charlottiny šaty byly přenádherné róby, vesměs dary bohatého láskou poblázněného manžela. Rose se kousla do rtu, když ji napadlo, že možná v tom tkví celý problém. Že by snad byl Fabio Vilari na jednu méně poblázněný? Anebo, a to by bylo ze všeho nejhorší, že by snad byl poblázněný do někoho jiného?

Trhla sebou, když uslyšela zvonit telefon. Konečně!

„Ahoj,“ promluvila nedočkavě do sluchátka, tvář jí však vzápětí zesmutněla, když si vyslechla zprávu, že má na recepci dopis.

Dopis?

„Děkuji. Hned si pro něj přijdu.“

Neměla dost trpělivosti na to, aby čekala na výtah, rozběhla se dolů po schodech a zastavila se až u recepcce. Tam obdržela obálku, nadepsanou neomylně Charlottiným škrabopisem, a s ní informaci, že pán, jenž obálku doručil, by si přál s Rose mluvit.

„*Buonasera*, Rose,“ uslyšela za zády. „Vítej ve Florencii.“

Srdce, které se jí málem zastavilo při pohledu na Charlottin rukopis, náhle začalo bušit jako splašené. Ve snaze skrýt své zděšení se otáčela velice pomalu, než se podívala zpříma do očí štíhlému muži s kudrnatými vlasy a s tváří, která jako by byla vystřižena z Rafaelova portrétu. Tvář, na níž nikdy nedokázala zapomenout, ačkoli se o to úpěnlivě snažila. Právě zde před ní stál zhmotnělý důvod jejího tvrdohlavého odmítání všech pozvání do Toskánska. Nechtěla se nikdy znovu setkat s otcem své dcery.

„Ale ne, Dante Fortinari,“ pronesla slabě, když byla schopna promluvit. „To je ale překvapení!“

„Doufám, že příjemné.“ Vzal ji za ruku. V modrých očích mu zasvítilo světélko, pod jehož vlivem měla chuť se okamžitě sebrat a utéct. „Tak strašně rád tě znovu vidím, Rose. Napíšeš se se mnou něčeho, zatímco si budeš číst dopis?“

Zprvu ji napadlo odmítnout a poradit mu, ať jí zmizí z očí, po krátkém zaváhání však opatrně přikývla. „Děkuji.“

„Dala by sis víno?“

Pocítila naléhavou potřebu dát si něco ještě daleko silnějšího než víno, aby se vzpamatovala z šokujícího setkání, dokázala si však udržet všech pět pohromadě a požádala: „Prosila bych perlivou vodu. Omluvíš mě, než si to přečtu?“

Dante Fortinari objednal u číšníka nápoje, usadil se a upřeně ji při čtení dopisu pozoroval. Rose Palmerová se od okamžiku, kdy se před čtyřmi lety setkali na svatbě Charlotte Vilariové, rozhodně změnila. Tehdy to byla nevinná dívka, které bylo sotva jedenadvacet, nyní se z ní stala žena. Vlasy stále stejné barvy *caramello* měla staženy do volného drdolu, při pohledu na něj měl chuť vjet jí prsty do vlasů, aby se jí rozpustily okolo ramen. V kombinaci se strohými šaty jí dodával velmi kultivovaného vzezření, na jaké si u ní nepamatoval. Ušklíbl se. Na svatbě své kamarádky zářila štěstím a byla naprosto neodolatelná, jenomže nyní je z bezstarostné mladé družičky vyrovnaná soběstačná dospělá žena, která očividně setkáním s ním není nadšená. Nijak ho to nepřekvapilo. V podstatě očekával, že mu vytrhne dopis z ruky a nebude ochotná s ním promluvit ani slovo. Rose zatím ohromeně pročítala Charlottin dopis.

Má drabá, až si to přečteš, asi budeš mít chuť mě zmlátit... a já ti to vůbec nemůžu vyčítat. Fabio mě včera ráno probudil s obrovskou kyticí,

přenádherným zlatým náramkem a k tomu s velkým překvapením, letenkami do New Yorku, právě na dnešek.

Rose, kdybys jen tušila, jak strašně se mi ulevilo! Náhodou jsem naražila na ty letenky a rezervaci do hotelu a hned jsem si to špatně vysvětlila: že tam Fabio bere někoho jiného a bude předstírat služební cestu. Právě na naše výproči watby! Proto jsem tě tak moc potřebovala.

Prosim tě, promiň, že jsem taková hysterka. Všechno jsem to zpachala. Chtěla jsem ti zavolat, poníženě se omluvit a zrušit tvůj výlet, ale Fabio trval na tom, že ti malá dovolená udělá dobře, zvlášť po tom, co všechno jsi musela zařídit, abys mohla odjet z domova. Samozřejmě jsem s ním souhlasila, tak si z toho nic nedělej, odpočiň si tu a užij si trochu la dolce vita, než se zas vrátíš domů. Je nad slunce jasnější, že si to zasloužíš.

Příkládáme malé kapsesné na jídlo a na nákupy a Fabio říkal, ať se neopovažuješ je odmítnout, to že by ho urazilo. Kdybys nevěděla, co s tím, nakup za to dárky. Určitě za sebou brzy přiletím.

Myslím na tebe

Charlotte

„Špatné zprávy?“ zeptal se Dante.

Rose se na něj podívala celá popletená. „Letěla jsem sem, abych se setkala se Charlotte, ale Fabio pro ni měl připravené překvapení a vzal ji na výlet do New Yorku, právě dnes.“ Statečně se usmála, aby zakryla své zklamání. „To je jedno. Vždycky jsem se chtěla podívat do Florencie.“

„Jenomže jsi tu chtěla být s kamarádkou, a ne sama.“ Živé modré oči mu zaplály soucitem, ty oči, které ji kdysi vstupovaly do snů.

Rose filozoficky pokrčila rameny. „To bych samozřejmě raději, ale v takovém městě jako Florencie se určitě nudit nebudu. Projdu všechna možná muzea a galerie, pochutnám si na italské kuchyni a budu se dívat do výloh tak dlouho, jak se mi zachce.“ *A dokonce spolknou svou pýchu a utratím něco z těch peněz, které jsou v obálce s dopisem.*

„To je všechno program na zítřek. Teď je čas na večeri. Charlotte tu rezervovala na dnešní večer stůl pro

dva.“ Dante se naklonil přes stůl a dotkl se její ruky. „*Allora*, jelikož ona tu s tebou být nemůže, mohl bych s tebou povečeřet?“

Rose se mu vytrhla. „Přivedeš taky manželku?“

„*Cosa?*“ Opřel se a oči mu ledově ztuhly. „Zapomněla jsi. Žádnou manželku už nemám?“

Rose zamrkala. Cožpak jeho žena zemřela? „Já se... omlouvám se. Nevěděla jsem to.“

Cynicky povytáhl obočí. „Charlotte ti neřekla, že mě Elsa opustila?“

„Ne.“

„To je zvláštní. Ve Fortinu o tom všichni mluvili pořád dokola, takže se mi ulevilo, když jsem musel na nějaký čas na vinice do Kalifornie.“ Obrátil do sebe zbytek sklenice. „Tak už víš, že jsem zase *sólo*, a to už celá léta. Mohl bych tedy mít to potěšení a užívat si při večeri vaší společnosti, slečno Palmerová?“

V tichosti si ho prohlížela. Instinktivně věděla, že by ho měla odmítnout. Ve skrytu duše se však obávala večeřet sama v tak formálním honosném prostředí. I tak by bylo moudřejší nechat si poslat něco do pokoje než přijmout společnost muže, který jí převrátil život na ruby během jediného setkání. Rozum jí našeptával, ať odmítne, její srdce, ten orgán neuznávající žádná pravidla, který ji tehdy dostal do maléru, ji však přemlouvalo, aby se jednou zachovala nerozumně. Jako správná husička srdce poslechla. Nikdy se tu už neukáže, tak co se jí může stát, když jednou Danteho využije?

„Rozhodování ti trvá nějak moc dlouho, Rose,“ poznamenal Dante. „Mám s tebou zůstat nebo ne?“

„Ano. Děkuji.“ Zvědavě na něj pohlédla. „Jak to, že děláš Charlotte pošťáka?“

Pokrčil rameny. „Charlotte mě požádala o laskavost. Rád jsem svolil, protože to znamenalo, že tě znovu uvidím.“ Zamával na číšníka a požádal o jídelní lístky.

„Bydlíš teď tady ve Florencii? Matně si vzpomínám, že jsi žil v rodinném domě na vinicích ve Fortinu.“

„Máš pravdu, tehdy jsem tam žil. Teď mám domek pár kilometrů od Fortína. Otec už je v důchodu a já vedu podnik s bratrem Leem. On je mistr výroby a já umím prodávat,“ vysvětlil.

„Jel jsi tak daleko jen proto, abys doručil jeden dopis?“

„Do Florencie jezdím vždycky rád,“ ujistil ji a s potěšením se jí zadíval zpříma do očí. „Také jsem si moc přál tě znovu vidět.“

„Překvapuje mě, že si mě po tak dlouhé době vůbec pamatuješ,“ poznamenala jízlivě.

„Nikdy jsem na tebe nezapomněl, Rose,“ ujistil ji a dnes poprvé ji obdařil odzbrojujícím úsměvem, který byl prvotním původcem všech problémů. „*Allora*, na co bys měla chut?“

„Na cokoli, co nebudu muset vařit.“

Podíval se na ni přes jídelní lístek. „Žiješ sama?“

„Dělím se o jeden domek, je to kousek od místa, kde bydlí maminka.“

„Dobře si na ni vzpomínám. Šarmantní dáma, která vypadá příliš mladá na to, aby mohla být tvoje matka.“

„Ano, přesně tak.“ Rose se zaměřila na jídelní lístek. „Co bys mi doporučil?“

„Jestli máš ráda ryby, tak lososa. Anebo si dej *bistecca alla Fiorentina*, zdejší slavný steak. Máš za sebou dlouhou cestu, určitě máš hlad.“

„To ano, ale steak bych asi nezvládla. Zkusím toho lososa.“

Měla tak sevřený žaludek, že netušila, zda vůbec dokáže požrít jediné sousto.

Rose naslouchala Danteho rozhovoru s číšníkem a přála si, aby rozuměla jejich melodické rychlé řeči. Kdysi zatoužila naučit se italsky, musela se však začít učit jiné věci, které jí zabraly veškerý čas.

Po chvíli se jí ulevilo a byla vděčná za Danteho přítomnost, neboť ve společnosti elegantně oblečených hostů by jí zde samotné určitě nebylo příjemně. Ochutnala ravioli

v šalvěžové omáčce a snědla polovinu skvělé zeleninové přílohy, podávané s druhým chodem. Pila však pouze vodu a nabízené víno důsledně odmítala.

„Když jsme se poprvé setkali, pila jsi šampaňské,“ připomněl jí Dante. „Měla jsi na sobě překrásné šaty a strašlivě ti to slušelo.“

„To už je dávno,“ odpověděla suše.

„Cožpak na to nevzpomínáš ráda?“

Podívala se mu do očí. „Ale samozřejmě. Charlotte měla svatbu. Byla v sedmém nebi a já jsem měla za sebou úspěšnou státnici. Bylo to úžasné.“

Na chvíli vydržel její pohled, pak se zvedl a doprovodil ji k baru. „Dáš si ke kávě koňak?“

„Zatím jsem pila jen vodu, takže si dám, prosím.“ Potřebovala něco na povzbuzení. Hlt ostré tekutiny jí pomohl, aby se dokázala trochu uvolnit i v Danteho společnosti. Vypadal daleko starší a zatvrzelejší, než byl jako jiskřivý mladík, který ji tehdy okouzлил.

„Jsi velice tichá,“ poznamenal.

„Mám za sebou rušný den.“

„Řekni mi něco o tom, jak žiješ.“

„Vedu z domova účetní firmu.“

„Sama už nepracuješ ve finančnictví?“

„Ne, i když to, co jsem se v tom oboru naučila, mi samozřejmě v podnikání dost pomáhá.“ Změnila téma.

„Dante, je mi jasné, že je na to dost pozdě ale i tak bych ti chtěla vyjádřit upřímnou soustrast.“

„*Grazie*. Babička mi moc chybí.“

„Chybí ti tvoje manželka?“

„Ne, to ani náhodou.“ Pohled mu náhle ztvrdl. „To manželství byla obrovská chyba. Elsa mě brzy opustila kvůli někomu jinému. Když se to dozvěděl můj bratr Leo, hned to okomentoval, že bych měl padnout na kolena a děkovat bohu za takové štěstí. Musím mu dát za pravdu.“

Rose se mu podívala do očí. „To je zvláštní, že ses zapomněl o Else zmínit, když jsme se setkali poprvé.“

Ušklíbl se. „Nezapomněl jsem. Nechtěl jsem dovolit, aby mi myšlenky na ni zkazily nádherný večer s tebou. Byl jsem strašně naštvaný, protože odmítla zrušit nějaké focení kvůli Fabiově svatbě.“

„Takže sis se mnou vybil vztek.“

„Ne! Tak to není, Rose. Byl jsem z tebe u vytržení.“ Vydržel její přímý pohled. „Je moc pozdě na to, abych se omluvil, že jsem od tebe odjel tak brzy?“

„To jsem pochopila, když jsem se dozvěděla, že ti umírá babička.“ Stále se mu dívala bez mrknutí do očí. „Ale přestala jsem chápat, když jsem se dozvěděla o Else.“

Rysy mu ztuhly a zamával na číšníka. „Potřebuju ještě jeden koňak. Dáš si se mnou?“

„Ne, díky.“ Vstala. „Jsem dost unavená, Dante, takže...“

„Ne!“ V mžiku byl na nohou. „Ještě je brzo. Zůstaň se mnou ještě chvíli, Rose, *per favore*.“

Jelikož ji k tomu, aby se tak náhle měla k odchodu, přiměla jenom pýcha, rychle se nechala přemluvit. Lehce přikývla a znovu se posadila s pohledem na Danteho sklenku. „To vážně chceš vypít, když máš před sebou tak dlouhou cestu?“

„Nikam nepojedu. Zamluvil jsem si tu na dnešek pokoj, abych tě zítra mohl trochu provést po městě.“

Rose ztuhla. „O to tě požádala Charlotte?“

„Ne, nepožádala. Byl to můj nápad.“ Pokrčil rameny. „*Non importa*, jestli o mou společnost nestojíš, ráno odjedu.“

Rose dobře věděla, že to by bylo ze všeho nejrozumnější. Vůbec se tu však nevyznala a neuměla ani slovo italsky, takže doprovod někoho místního by jistě nebyl na škodu. Po všech těch problémech, které jí způsobil, by ho snad mohla také trochu využít.

„Pokud mi chceš dělat průvodce, ráda toho využiju. Děkuju, Dante.“

„Udělá mi to vážně nesmírnou radost, Rose!“ Naklonil

se přes stůl a dotkl se její ruky, oči mu znovu zazářily. „Budu se snažit, abys na svůj výlet nikdy nezapomněla.“

Nebude se muset snažit vůbec. Přes prvotní pocit zloby, když ho znovu spatřila, si záhy v Danteho společnosti znovu připomněla, jak snadné tehdy bylo se do něj zamilovat. Byl to okouzlující pozorný společník, který při Charlottině svatbě vykazoval znaky toho, že k ní také něco cítí, takže ji ještě více ranilo, když druhý den zmizel a ona se dozvěděla o jeho nepřítomné snoubence. V bolesti jej okamžitě vytěsnila z mysli, což byla její obranná reakce, a namlouvala si, že se s ním vlastně nikdy nesetkala. Jelikož stále svéhlavě odmítala cokoli poslouchat, kdykoli zaznělo jeho jméno, Charlotte se o něm po čase přestala zmiňovat. A přece po něm poslala do hotelu dopis. *Budu si o tom s paní Vilariovou muset promluvit*, pomyslela si Rose.

Odtáhla ruku. „Nebude tě to nudit, chodit po městě, které znáš jak své boty?“

Zavrtěl hlavou. „Florence pro mě bude úplně nová, když se na ni budu dívat tvýma očima. Proč jsi sem nepřišla už dřív, Rose? Doufal jsem, že se s tebou setkám, až přijedeš za Charlotte, ale nikdy ses tu neukázala.“

„Měla jsem moc práce. A vídám se s ní pravidelně, když přijede za otcem.“

„Říkala mi, že *signor* Morley teď žije s tvou matkou. Máš z toho radost?“

Rose přikývla. „Z toho mají všichni radost.“

„Na té svatbě jsem si hned všiml, že k sobě máte všichni blízko. Já mám naštěstí stále ještě oba rodiče, ale babičku bohužel už nemám. Zbožňoval jsem ji a pořád se mi po ní stýská.“ Dantemu se najednou zaleskly oči. „Jen zpráva o tom, že umírá, mě dokázala tehdy v noci odtrhnout od tebe, chápeš? Ale, *grazie a Dio*, díky tomu, že jsem vyrazil okamžitě, jsem byl ve Villa Castiglione včas, stačil jsem dát babičce sbohem a držel jsem ji za ruku, když... nás opouštěla.“

„To je dobře,“ pronesla Rose tiše. Tehdy nevěřila

z tohoto příběhu ani jedinému slovu, byla přesvědčená, že mu volala nějaká další přítelkyně. O tomto výkladu byla ještě přesvědčenější, když se dozvěděla o Else.

„*Nonna* mi odkázala domek.“ Dantemu potemněly oči. „Napřed jsem měl strach, že se mi tam po ní bude příliš moc stýskat. Jenomže jejím výslovným přáním bylo, abych tam žil, tak mě rodiče nakonec přemluvili.“

„Cožpak jsi tam sám? Ještě sis nepřivedl náhradu za Elsu?“

„Ne.“ Pozvedl obočí. „Myslíš, že je to pro mě tak snadné?“

Pokrčila rameny. „Nevím. Vždyť jsem tě viděla jen jednou v životě.“

Nervózně na ni pohlédl. „A na naše setkání nemáš žádné dobré vzpomínky?“

„Ale ano, bylo to prima. Celý ten den s tebou byl příjemný. Ale když jsem se dozvěděla, že jsi byl zadaný, nepomyslela jsem na tebe už ani jednou.“ Sladce se usmála a vstala od stolu. „Teď už opravdu musím jít spát.“

Doprovodil ji ke zdobenému výtahu. „S největší radostí tě provedu po Florencii, Rose.“

„Musíš mi poradit, co stojí za vidění.“

„Kdy se vracíš domů?“

„Ve čtvrtek ráno.“

„Tak brzy!“ Zamračil se. „To máš jen jeden den. Musíme se setkat brzy ráno na snídani.“

„Myslela jsem, že si ji nechám poslat nahoru do pokoje...“

„Ne, ne,“ zavrtěl Dante rázně hlavou. „Vezmu tě na snídani na Piazza della Signoria, takže s prohlídkou pamětihodností budeš moci začít hned při jídle. Sejdeme se tady dole v devět, *d'accordo*?“

Rose přikývla. „Jednou si ráda přispím.“

„Vstáváš brzy do práce?“

„Hodně brzy.“ Zdvořile se usmála, když mačkala ve výtahu tlačítko s číslem patra. „A kam jedeš ty?“

„Do stejného.“ Ukázal jí klíč s číslem svého pokoje.

„Kdybys v noci nemohla usnout, můžeš mi zavolat a já přijdu za tebou.“

Ledově se na něj podívala. „To se nestane, Dante.“

„*Che peccato!*“ Došli ke dveřím jejího pokoje, Dante je s úklonou otevřel a zůstal stát na chodbě. „Teď se zamkni, abys byla v bezpečí.“

Rose formálně přikývla. „Děkuji ti za společnost při večeři, Dante.“

Ušklíbl se. „Protože moje společnost byla lepší než žádná?“

Rose nepovažovala za nutné odpovídat, zmizela za dveřmi a zamkla je.

Dante došel do svého pokoje, stoupl si na balkon a pozoroval proudící Arno. Rose Palmerová je nyní někdo docela jiný než dívka, do níž byl tehdy beznadějně zamilovaný. Přestože pak musel spěchat za babičkou, a vzápětí následoval obrovský smutek, bylo pro něj naprosto nemožné přestat myslet na dívku, kterou byl té noci nucen tak náhle opustit. Přísahal si, že se jí za to osobně omluví, jakmile přijede za Vilariiovými. Jenomže nikdy nepřijela a žádná omluva nebyla nikdy vyřčena.

Nijak ho nepřekvapilo, že její první reakce dnes byla nepřátelská. Jakmile ji však spatřil, poskočilo mu srdce. Okamžitě se chytil příležitosti a nabídl se jako průvodce. Sarkasticky se zasmál, neboť dobře věděl, že Rose přijala jeho nabídku čistě z toho důvodu, že on je o stupínek lepší průvodce než vůbec žádný. Zítra tedy musí udělat všechno pro to, aby se jí ve Florencii líbilo, než se vrátí zpět k účetnictví. Nechápatě zavrtěl hlavou. Nemohla si vybrat něco zajímavějšího jako životní náplň?

Rose byla přesvědčená o tom, že z mnoha důvodů v noci ani oka nezamhouří. Namísto toho usnula okamžitě, jakmile si lehla na postel. Když znovu otevřela oči, pokoj byl zalit ranním sluncem. Překvapeně zalapala

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Návštěva ve Florencii.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.